

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. S.**, zastoupené JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 374/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2006, č.j. OAM-1259/LE-BE03-PA04-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2007, č. j. 56 Az 374/2006 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 12. 2006, č.j. OAM-1259/LE-BE03-PA04-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 nebo v ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaným správním orgánem bylo zjištěno a krajským soudem potvrzeno, že důvodem žádosti žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany jsou problémy soukromého charakteru s rodiči, byť kvůli náboženství. Nespokojenost rodičů z důvodu přestoupení žalobkyně na islám nelze ztotožňovat s pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Se státními orgány žalobkyně problémy neměla, se žádostí o pomoc se nikam neobrátila. Krajský soud tak přisvědčil názoru žalovaného, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti,

na základě kterých by jí mohla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti namítá důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti je napadán rozsudek krajského soudu, kdy stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že správní orgán se zabýval pouze otázkou konfliktu víry mezi stěžovatelkou a její rodinou, ale opomněl se zabývat vztahem státu země původu stěžovatelky k islámu a všem typům náboženství. Stěžovatelka vnímala daleko více problémy se svou vírou v rámci rodiny, než-li v rámci státu a je si vědoma, že porušování lidských práv v otázkách víry nemusí být zcela průkazné a jednoznačné, často jde o skryté formy šikany a jejich tiché tolerování. Dle stěžovatelky osoby s islámským vyznáním čelí na Ukrajině diskriminaci, která je podporována ze strany státních orgánů. Islámské komunity nejsou státem registrovány, svoboda vyznání je státem omezována a je odpírána její ochrana. Stěžovatelka uvádí, že si správní orgán neopatřil dostatek informací o zemi původu, dále byla porušena Úmluva o právním postavení uprchlíků, neboť pro její náboženství jí hrozí ze strany státu pronásledování.

Stěžovatelka žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Namítá-li stěžovatelka nedostatečná skutková zjištění správního orgánu v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak je zapotřebí odkázat na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde se jednoznačně vyjádřil k zásadě a současně povinnosti tvrzení azylových důvodů

samotným stěžovatelem, a to rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod. č. 181/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz. Stran otázky skutkových zjištění ohledně země původu ve vztahu k zjišťování skutkového stavu při posouzení žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné se poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, www.nssoud.cz. K uváděné problematice neshod stěžovatelky s příbuznými z náboženských důvodů, o kterých státní úřady vůbec nevěděly, se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 - 72, www.nssoud.cz.

Je-li poukazováno na porušení mezinárodně-právních závazků České republiky v kasační stížnosti uvedených ve smyslu porušení Úmluvy o právním postavení uprchlíků, pak takovou námitkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze např. jmenovat rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 47/2006 - 84 ze dne 13. 12. 2006, nebo rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu